

## Víla

### Rozhlasová hra pro mládež

#### Osoby:

**Zuzana Knechtová, ZK** – žákyně 9. třídy ZŠ a redaktorka školního projektu, uvádí audioprojekt z předmětu Historický seminář, orální historie školy. Pečlivá, snaživá.

**Stanislav Beránek, SB** – žák 9. třídy ZŠ a redaktor školního projektu, uvádí audioprojekt z předmětu Historický seminář, orální historie školy. Pečlivý, snaživý.

**Anna** – respondentka projektu, 35 let. Mluví bez váhání a prostě k věci.

**Ben** – respondent projektu, 34 let. Muž-sympaťák, sportovní, přátelský typ.

**Cecilie** – respondentka projektu, 34 let. Křehká citlivá žena.

**Filip** – respondent projektu, 40 let. Váhavý až neochotný.

**Heda** – respondentka projektu, 35 let. Ta, co vždycky dosáhne svého.

**Ivo** – respondent projektu, 35 let. Suverénní, přezíravý.

**Jana Blíženecká** – respondentka projektu, 55 let, bývalá vedoucí turistického oddílu. Rozechvělá, úzkostlivá, mluví důsledně spisovně.

**Jiří** – respondent projektu, 35 let. Vnímavý, přemýšlivý.

**Hlas dospělého** – oznamovací, možná je to Jiřího hlas, ale není nutně k poznání.

**Dětské hlasy různého věku i pohlaví**

## Prolog

**ZK (SNAŽIVĚ):** Jmenuji se Zuzana Knechtová. Se spolužákem Stanislavem Beránkem tímto představujeme náš celoroční audioprojekt, který jsme vypracovali v rámci dějepisného semináře.

**SB (SNAŽIVĚ):** Jmenuji se Stanislav Beránek. Projekt se týká dějin naší školy, konkrétně školního turistického oddílu Šipka, který při škole před více než dvaceti lety fungoval. O jeho existenci jsme se dozvěděli od dvou učitelů a školní knihovnice.

**ZK:** Na jejich popud jsme pátrali po oddílové kronice a objevili ji v archivu školní knihovny. Z ní jsme se dozvěděli, že oddíl Šipka vznikl v září roce 1993 pod vedením paní učitelky Jany Blíženecké.

**SB:** Na kronice nás jedna věc velice zarazila: podle jejích záznamů oddíl bez potíží fungoval přes pět let, ale pak náhle, v únoru 1999, skončil svou činnost, vlastně se rozpadl. Kronika, která byla dobře a pečlivě vedená a uváděla i detaily ze schůzek a výletů, se nezmiňuje o ničem, co by oddíl ohrožovalo, o žádných problémech a podobně. Zápisy prostě celkem náhle skončily, protože se oddíl rozpadl. Proč?

**ZK:** Rozhodli jsme se pátrat po důvodech rozpadu oddílu přímo u těch, kteří do něj kdysi chodili, a natočit s nimi rozhovory. Snad se dozvíme, co se stalo, že oblíbený turistický oddíl Šipka přestal fungovat.

**SB:** Z kroniky jsme si vypsali všechna uvedená jména a pokusili se tyto osoby vyhledat a natočit s nimi rozhovor.

**ZK:** Kronika uvádí 35 jmen. Povedlo se nám vyhledat a kontaktovat 23 osob. 15 z nich s námi buď nechtělo mluvit vůbec, nebo nesouhlasilo s nahráváním. Výsledný vzorek tedy tvořilo 8 respondentů: 4 ženy a 4 muži. Uvádíme je pouze křestními jmény, kromě paní učitelky Jany Blíženecké, vedoucí oddílu, kterou uvádíme celým jménem.

**SB:** Chtěli jsme hovořit také s tehdejším ředitelem, panem Antonínem Adámkem, ale ten bohužel před dvěma lety zemřel.

**ZK:** K postupu uvádíme, že na projektu jsme pracovali od září 2018 do května 2019. Natočili jsme celkem 27 hodin záznamů. Výpovědi respondentů jsme natáčeli jednotlivě, na předem smluveném místě, bez přítomnosti jiných respondentů.

**ZK:** K použité metodice: použili jsme důsledně metodiku řízeného dotazování, která ukládá položit všem respondentům stejné otázky. My jsme položili všem účastníkům postupně čtyři otázky: tři předem připravené, jednu dodatečnou. Důsledně jsme dodržovali pravidlo nestrannosti: nepokládali jsme respondentům žádné další doplňující otázky a jejich výpověď jsme nijak nekomentovali.

**SB:** Relace, kterou nyní uslyšíte, je výsledkem pečlivého výběru a sestřihu, ale všechny nahrávky jsou autentické. Řazení výpovědí jsme důsledně ponechali ve všech čtyřech kolech stejné, a to abecedně podle jmen osob. Projekt jsme z důvodů, které se vám jistě ozřejmí, pojmenovali **Víla**.

### **První jednání**

**ZK a SB (unisono):** Projekt Z historie oddílu Šipka, nazvaný **Víla**. Otázka první.

**ZK:** Kdy jste přišli do oddílu a jaký tehdy byl?

**SB:** (NAHLAS ŘÍKÁ NÁSLEDUJÍCÍCH OSM JMEN, UVÁDÍ JIMI JEDNOTLIVÉ VÝPOVĚDI)

**Anna:** Do oddílu jsem přišla hned na začátku, v září 1993. Klubovnu jsme měli na školní zahradě ve starém zahradnickém domku. Tam jsme měli schůzky. Holky zvlášť a kluci zvlášť, ale na výpravy a tábory jsme jezdili společně.

**Ben:** Já jsem tam přišel v páté třídě. Byl jsem v družině Bobrů. V oddíle jsem platil za toho, kdo umí vzít za práci: se sekerou, pilou, vrtačkou... V klubovně jsme si stavěli všechny regály, na táboře jsem šéfoval stavbě, i složité konstrukce jsme dělali, můstky přes potok, bránu, vysokou houpačku... (V POZADÍ ŠUM STAVBY TÁBORA, KLEPOT KLADIVA, SEKÁNÍ, ŘEZÁNÍ, DĚTSKÝ HLAHOL)

Měli jsme vedoucího, takového staršího kluka, Filipa, byl z průmyslovky a byl skvělejší. Uměl nás kluky úplně nadchnout. A museli jsme taky dost vydržet: běhali jsme, šplhali, lezli jsme po skalách a po stromech, hodně jsme toho nachodili... Já na to už dost zapomněl, ale teď, jak jste mi to připomněli... jo, bylo to dobrý, dobrej byl, oddíl.

**Cecilie:** Přivedla mě tam paní učitelka Blíženecká. Víte, já jsem nebyla společenská, držela jsem se stranou, a tak mě přivedla do oddílu, ať se naučím být pohromadě s dětma. Bylo to tam dobré. Mně učení nešlo a ve třídě jsem neměla kamarádky a tak, ale v oddíle to bylo... to bylo prima, takový bez stresu, aspoň v naší družině. Nebála jsem se tam, nebála jsem se tam celkem ničeho, jen vždycky toho, že výlet skončí a já budu muset domů. Naši se hádali v té době strašně, táta zuřil, chlatal a zuřil... Oddíl, to byla... bývala teda, oáza klidu. Uměla jsem docela dobře kreslit, a tak jsem vymalovala stěny klubovny a taky do kroniky jsem hodně kreslila... Třeba Bena jako bobra, s pilou a sekerou, Jirku jako čápa s kytarou, Andulu jako sovu s brýlemi a kružítkem, ona byla takový vědátor... a Vílu po pás ve vodě, s tou její věčnou bekovkou na hlavě... Byly to dobré časy, tehdy ze začátku.

**Filip:** Do Šipky mě namluvila Jana Blíženecká, znal jsem ji z dřívějška. Když začala chvíli po revoluci učit na základce, hned tam chtěla založit turistický oddíl. Ředitel byl nový chlápek do nové doby a byl pro každou špatnost, teda, to se tak říká. Byl zkrátka pro a šel oddílu na ruku. Mně bylo sedmnáct, když za mnou přišla, ať prej jdu do toho s ní a vezmu si na starost kluky. Já už nějaké oddílové zkušenosti měl, práce s klukama mě bavila, pustil jsem se do toho vážně rád, vedl jsem pak všechny kluky celoročně na schůzkách, obě družiny, Bobry a později i Šakaly, když kluků přibývalo.

**Heda:** Přišla jsem z jiné školy během osmičky a tady fungoval oddíl, vedla ho Blíženecká, tedy vedla; spíš se o to snažila. Víte, neměla organizační talent a moc chytrá taky nebyla, no ale s pomocí Filipa to nějak zvládali, dokonce i na tábory děti braly. Přišla jsem do Baboček, a děs!, protože rádkyně v Babočkách byla taková nicka rozklepaná, o všem se tam „demokraticky“ debatovalo, takže se nikdy k ničemu nedobraly, no, brzo bylo jasné, že pro nás obě v družince místo není. Čičinka uplakaná ještě chodila chvíli k Jiříčkám, nakonec vyšuměla úplně a Babočky jsem převzala já. Byla jsem taková druhá vedoucí, zavedla jsem pořádek, docházku, režim, evidenci, diář... Pořádek v oddíle je základ. Ty děcka, co se natáhly do oddílu po nás, už přišly k hotovému. No, někdo holt šlape a jiný se veze. U Jiříček byl ovšem chaos pořád: věčně by ležely v knížkách, dokonce recitovaly básně! Prostě, hrály si na intelektuálky, hlavně teda ta jejich rádkyně, Andula, ta si o sobě myslela bůhvíco. Já jim soukromě říkala Slepíčky IQ dvě stě plus. To byl jen takovej vtípek, ale vy asi moc smysl pro humor nemáte, že?

**Ivo:** Do oddílu jsem pár let chodil. Už nevím proč, asi že chodili na ty výlety a tak, máma byla ráda, že se mě o víkendech zbaví, řek bych. Byla tam docela dobrá parta. Dělali jsme všelijaký akce, třeba hry po Praze, lezli jsme na různý místa, do kanálu třeba, nebo do různých ohrad přes plot a zkoumali jsme, co tam je. Pozdějc jsme dělali taky různý fóry, takový všelijaký, někdy i dost drsný, ne, a hlavní bylo nenechat se rozhodit. Kdo se urazil nebo rozbřečel, ten byl žabař. Nějaký soutěže a tak, to mě moc nebralo, ale jezdili jsme na hory, to jsem měl rád, jezdilo se vlakem, to bylo dobrý, vlaky, to je moje. V zimě jsme jezdili na běžkách, měli jsme v Jizerkách pronajatou takovou boudu. I ten vedoucí celkem ušel, Filip, někdy měl výchovný záchvaty, ale jinak v pohodě.

**Jana Blíženecká:** Oddíl Šipka jsem založila s podporou ředitele Adámka. Chtěla jsem, aby děti kromě třídních kolektivů tvořily a zažívaly taky jiný kolektiv, kde budou mladší i starší děti pohromadě, kde se naučí kamarádství a pomáhat si navzájem. Turistika je na to výborná, děti se dostanou na vzduch a rozvíjejí si fyzické i psychické dovednosti. Pomáhal mi Filip, ten byl u toho od začátku, vedl chlapecké družinky a byl opravdu výborný. Klubovnu jsme si upravili ze starého zahradního domku u školy. Schůzky byly každý týden, výlet byl každých čtrnáct dní, často byly i vícedenní výpravy a v létě jsme měli tábor. Tábořiště jsme měli v údolí říčky Bělce. Zimní tábory byly většinou o jarních prázdninách, jezdili jsme do Jizerských hor, měli jsme tam pronajatou horskou chalupu, kam jsme se vešli. Věnovali jsme se moderní historii, rozvíjeli jsme lásku k přírodě, učili se orientaci v mapě, ale i logickému myšlení: luštit šifry, trénovat paměť. Bylo to podobné jako skauting, ale já jsem chtěla, aby oddíl vznikl rychle, teď a tady, bez velkých okolků a taky bez těch krojů a složité symboliky, co ve skautu panuje.

**Jiří:** Přišel jsem k oddílu jako slepej k houslím. Nehodil jsem se tam, jsem samotář a introvert, bavily mě hlavně knížky a hudba. Hrál jsem na klavír, na kytaru a četl si, to mě bavilo nejvíc, ale jednou jsem tam šel hrát na kytaru, to mě přemluvili, na nějakou vánoční besídku nebo co, no a pak už jsem tam prostě zůstal. Patřil jsem do Šakalů, ale někdy jsem chodil i s holkama... byl jsem takovej volnej člen. Holky jsem učil zpívat kánony a hrát na kytaru, taky jsem je učil háčkovat, no fakt, já jsem na to dobrej, máma mě to naučila, umím i plést a paličkovat krajky... Jednou mě hecovaly, když jsem seděl před klubovnou a četl si, že prej jsem sobec, když si čtu pro sebe, ať hezky koukám číst nahlas, no, byl to jen fór, jasný, ale dobrá, povídám, tak jo:

*„Zas půjde Karkulka po mechu  
velice hluboko do lesa  
a náhle při malém oddechu  
uvidí v studánce nebesa  
a vítr jí rozvane vlasy zlaté  
– ó strašní vlci, kde se ukrýváte?“*

Holky poslouchaly Ortena, mlčely, koukaly... Vznikly z toho takové chvílky poezie... No, už jsem se nějak moc rozpovídal.

## Druhé jednání

**ZK a SB (unisono):** Otázka druhá

**SB:** Na jaký oddílový zážitek rádi vzpomínáte?

**ZK:** (NAHLAS ŘÍKÁ NÁSLEDUJÍCÍCH OSM JMEN, UVÁDÍ JIMI JEDNOTLIVÉ VÝPOVĚDI)

**Anna:** Je toho hodně, co mi teď vytanulo na mysli, jak ses zeptal. Třeba Filip, jak nás učí lézt po skalách a jak se jistit. Nebo jak Jirka hraje u táboráku scénku. Byl to Erbenův *Zlatý kolovrat* a Jirka hrál sám všechny role: tu krásnou Dorku u kolovrátku, její matku, tu zlou sestru, jak ji pak zabije sekerou, taky toho zamilovaného krále, a k tomu zpívá: (ZPÍVÁ)

*„Vrrr, zlou to předeš nit...“*

Nebo když Ben lezl na třešeň a Víla mu povídá: (ROZLIŠUJE DVA HLASY)

„Bene, jdi dolů, ona tě neudrží.“ A on na to: „Blbost, má větve jak trámy, proč by mě neudržela?“

„Protože nechce,“ Víla na to. „Haha, a jak to víš?“ „Protože mi to říká,“ zase Víla. Ben se na ní koukl jako na blázna, ona tedy vážně byla trochu divná, pak si přehmátl, že poleze dál – a vtom: bác, větev rupla a Ben sletěl, natlouk si a ještě se jelo šít hlavu. Ono, vyplatilo se Vílu poslouchat, co se týká přírody. Byla sice dost divná, ale vyznala se ve všech rostlinách, věděla, co je jedlé, co je nebezpečné, uměla najít vodu, viděla ve tmě jako kočka. I v zimě někdy nocovala venku na sněhu, že je prý v chalupě vedro... Zvláštní holka.

**Ben:** Já si pamatuju hlavně to stavění a budování, to bylo super, fakt. Na táboře jsme stavěli celou kuchyni, jídelnu, umývárku... Skvělá byla ta řeka, Bělce, co tekla u tábořiště. Byly v ní ohromný balvany a dalo se po nich skákat, bylo to docela o hubu, když jsi uklouzl, letěl jsi do té ledový vody. (V POZADÍ ŠUM RYCHLÉ ŘÍČKY, STRÍKÁNÍ, POVYK DĚTÍ PŘI KOUPÁNÍ)

Holky vždycky pištěly, když slítly do vody, ovšem kromě Víly: ta by snad mohla ve vodě i spát. Pamatuju se, když přišla do oddílu. Ona totiž jediná nebyla z naší školy, bydlela v zahradnictví za plotem u klubovny. Byl jsem zrovna ve skladu, něco jsem tam rovnal a slyšel jsem, co se v klubovně děje. Víla přišla se svojí mámou na schůzku Jiříček. (V POZADÍ ŠUM DĚTSKÝCH HLASU)

Byla tam s dětmi rádkyně, Andula. Slyšel jsem, jak nějaká paní říká: (ROZLIŠUJE HLASY)

„Viola by ráda chodila mezi děti, jezdila do lesa, do přírody... Měli byste v oddíle pro ni místo?“ To mě zajímalo, tak jsem se přesunul ve skladu ke dveřím, abych víc viděl a slyšel, a tam stála paní Vilímová a vedle ní hubená bledá holka v džínách a košili, dlouhé vlasy zastrčené do bekovky na hlavě.



„Viola se v přírodě vyzná a práce se nebojí. Ale má, to musíte vědět, než byste ji přijali, Viola má silnou alergii na teplo. Snad to nebude na překážku?“ Andula znejistěla. „A... aha, a promiňte, že se ptám, ale jak se to projevuje?“ „Je to jednoduché,“ povídá ta paní. „Viola nesnáší nic teplého a horkého už vůbec ne. Takže jí jen studené jídlo, myje se ve studené vodě a vůbec se nesmí dostat do blízkosti ohně. Ale jinak jí nic nevadí a zapojí se do všech prací, zkrátka do všeho kromě vaření a topení, a na slunci musí nosit čepici s kšiltlem a dlouhé rukávy. Můžete ji vzít?“

**Cecilie:** Na spoustu věcí ráda vzpomínám, na tábory, na výlety... Jednou jsme třeba váleli sudy z kopce dolů po ohromné louce – a pak jsme se motali jako opilci, úplně neschopný chůze! Nebo jednou na táboře jsme s holkama táhly soušku z lesa, byla těžká jako blázen, dřely jsme se s tím – a najednou koukám, na koruně té soušky leží Ben a nechává se od nás tahat jako na sáňkách! Prohnaly jsme ho pořádně, zachránil se jen tím, že před náma skočil do odpadovky, do popela a šlupek od brambor. (V POZADÍ POVYK A POKŘIK, BENE, TY MIZERO, CHYŤTE HO!)

Ale největší zážitek mám tenhle: šli jsme v Jizerkách na tu naši horskou chalupu od vlaku, bylo to v zimě, sněhu bylo jen trochu, ale byl docela mráz, už bylo tma, no, a já jsem už nemohla. Nesli jsme si všichni batohy a běžky, no, já ten den nejedla, máma mi nezaplatila obědy a táta na mě doma řval, že mě nikam nepustí a tak, zkrátka, šla jsem hladová a už jsem najednou prostě nemohla. Sedla jsem si kousek vedle cesty na klády, že si chvíli oddychnu, hodila jsem na zem ty běžky, sundala jsem si batoh... (V POZADÍ VÍTR)

Nevím, proč si nikdo hned nevším, že s nima nejdu. Asi měl každej svých starostí dost. Byla mi děsná zima a chtělo se mi spát. A najednou se tam objevila u mě Víla. Sundala si svůj batoh i lyže a povídá: (OSTŘE A PŘÍSNĚ)

„Cílo, stoupli si na ty klády a podej mi pravou ruku. Ted' hned.“ No a pak mě popadla a hodila si mě přes rameno, do ruky si vzala svoje hole a šla. Nesla mě nahoru po té zasněžené cestě. Nevím, jak daleko a jak dlouho, pak se objevili kluci a pomohli mi do chalupy a došli s Vílou zpátky dolů pro ty odložený věci... Nezapomenu na to nikdy.

**Filip:** Nevím, co vybrat z toho všeho. Třeba pohádkový les, co jsme dělali pro prvňáky: hráli jsme všelijaký strašidla a bytosti z pohádek. Já jsem měl fakt úspěch, byl jsem ježibaba, měl jsem i ochočenýho havrana na rameni, děti se mě dost bály. Ale nejlepší byla Víla, na tu neměl nikdo: stála po pás v rybníce, z vlasů jí crčela voda a kolem se valily mlhy. Děti z ní byly úplně vedle.

Nebo na táboře: Jirka stojí na jedny noze na špalku na sekání dřeva, mává rozpaženýma rukama a s kamennou tváří recituje Majakovského: „*Soudruhu ptáku, rychle leť, pročpak už nevracíš se zpět?*“

Nebo když malá Bohunka ztratila rukavice a kluci šli „koledovat“ do vsi a přinesli jí nové; prý je vyžebřali před kostelem!

Nebo Dan, jak stojí zadumaně pod vysokým bukem, který má větve až nahoře v koruně.

(MLUVÍ DVOJÍM HLASEM):

„Dane, co je?“ „Ále, dumám, jak by se dalo na ten buk vylézt.“ „Na ten se nedá vylézt.“ „Aha, dík. A jak se tam teda ta Víla dostala?“

Ty jo, kouknu nahoru – a tam, ve vejšce, že se chce jednomu zvracet, stojí Víla! „Vílo, pojd' dolů, hned!“ řvu hystericky. Koukla na mě, zmizela v koruně – za minutu stála vedle mě. „Kudy jsi slezla?“ „No, vnitřkem...“

**Heda:** Mně nejvíc vyhovovaly víkendové výpravy. Na hrady a zámky, do muzeí, do skanzenů. Třeba v archeologickém skanzenu jsme byli, to jsem vymyslela já a všechno jsem tam domluvila. Hráli jsme tam hru na dobu bronzovou, (V POZADÍ ZVUKY STAROVĚKU, BUČENÍ DOBYTKA, ZVUKY Z KOVÁRNÝ APOD.)

byli jsme oblečení do takových říz, přepásaných koženými pásy, holky měly různé, jakože bronzové ozdoby a šperky, kluci zase zbraně.

Tábor taky celkem ušel, byl to Divoký západ, (V POZADÍ WESTERNOVÁ HUDBA, STŘELBA, VÝKŘIKY, VÁLEČNÝ JEKOT INDIÁNŮ)

ten jsem připravovala já: fakt dobrodružství. To nebylo nic pro padavky, co je rozhodí každá prkotina. Já jsem hrála indiánskou náčelnici a se zbabělcema jsem se teda nemazlila, to doufám chápete, i když moc zkušeností s opravdovým tábornictvím zjevně nemáte, že.

**Ivo:** Tak určitě ty tábory. Všecko bylo super, jen s vodou byl problém. Nadřeli jsme se se studánkou – a ona z ní pak zmizela voda a všechna dřina byla nanic. Museli jsme vozit pitnou vodu v barelech z hospody. Teprve když přišla do oddílu jedna menší holka, tak tu studánku nějak opravila a voda znovu tekla. Jo, a výbornej byl ten puťák s oslem. (V POZADÍ ZVUKY VESNICE, SLEPICE, TRAKTOR, MEČENÍ – A HLAVNĚ HÝKÁNÍ OSLA)

Jedno léto jsem vedl šakalí puťák, bylo vedro, ne, a tak si říkám: „Co se budem tahat tři dny s těma batohama.“ A domluvil jsem tam v Petrovičkách u sedláka, že nám půjčí na tři dny osla s vozíkem, když mu budem po táboře tři dny sušit seno. Měli jste vidět ty kluky, jakou měli radost, ty vole, pardon! Batohy se daly na vozík, jeden z nás vždycky seděl na kozlíku, ostatní šli pěšky kolem osla – kluci byli v sedmým nebi, fakt. O to místo na kozlíku byl teda největší zájem, to by se snad byli servali...

Jednou jsme v Šárce hráli hru, jmenovalo se to Převrat v dívčí válce, fór byl v tom, že kluci hráli holky a obráceně. Já byl tehdy Šárka, co se chechtáte blbě. (V POZADÍ ŠUMĚNÍ HVOZDU A HUDBA Z MÉ VLASTI –ŠÁRKA)

Hrál jsem raněnou přivázanou Šárku, pak přijel Ctirad s družinou, to byla Andula, no a pak jsem podal Ctiradovi, teda Andule roh, ona si ho dala k puse, že zatroubí – a zevnitř leze užovka! Tak šíleně ječet jsem už nikdy nikoho neslyšel, jako ječela tehdy Andula, až pak Cílu, když řvala na chalupě. No, to bylo jindy. To bylo na horách, když jsme... když si jedna holka popálila ruce.

**Jana Blíženecká:** Oddílový zážitek a hezké vzpomínky, to je těžko vybrat. Třeba na tábořiště si ráda vzpomínám, bylo to tam dobré, skvělé místo, hned u lesa a u říčky Bělce, k silnici asi kilometr po lesní cestě. Jenom s pitnou vodou jsme měli potíže ze začátku, protože nám mizela ze studánky, i když pramen se zdál silný dost. Pak to nějak opravila Víla, měla takový ten dar, víte, na vodu, takový cit, jako mívají proutkaři.

Dělali jsme také různé programy pro veřejnost nebo různé hry pro prvňáčky. Nebo jsme chodili za starými lidmi do domova důchodců, třeba na Tři krále, Jirka hrál na klavír, zpívali jsme koledy a obyvatelé měli radost... (V POZADÍ TIŠE NA KLAVÍR *ADESTE FIDELES*)

Nebo naše oddílová oslava, narozeniny klubovny. To datum bylo vymyšlené, ale dodržovali jsme je poctivě. Bylo to 24. dubna, to je Jiřího. Jirka napsal divadlo, takovou zpěvohru o svatém Jiřím, jak zkontroloval draka a osvobodil princeznu. Přetvořili jsme Sušilovu baladu, připsali další slova. Hrávali jsme to každoročně a prvňáky jsme nechávali, aby hráli draka: byli skvělí.

(ZPÍVÁ TIŠE, V POZADÍ HUDEBNÍ DOPROVOD NA KYTARU)

*„Svatý Juří po horách chodíval, po horách chodíval, po cestách jezdíval. Přijel on tam k jednomu jezeru, uviděl tam klečet císařovu dceru...“*

**Jiří:** Na co vzpomínám? Na všechno možné, prohlížím si staré fotky, zápisky. A nejvíc na jednu svoji noční hlídku na táboře. Svítíl úplněk, sedím tam na skalce a najednou koukám: Víla leze ze stanu a rovnou k řece. Byla v noční košili, bosá. (V POZADÍ ŠUM BYSTRÉ ŘÍČKY)

Přebrodila se na tu loučku se studánkou. Studánka byla už druhý rok vyschlá. A po té mokré loučce, takovém šikmém plácku zarostlém přesličkou a kapradím, pomaloučku chodila Víla v mokré košili, vlasy rozpuštěné, a tiše volala, (V POZADÍ TICHÉ VOLÁNÍ A ŠUM ŘÍČKY)

takové melodické jednoslabičné zvuky to byly, a pak čekala. Pak zase popošla, volala a čekala. Seděl jsem tam na té skalce, měl jsem to jako na dlani a čuměl jako u vytržení: Víla v košili za svitu měsíce hledá vodu! A asi za čtvrt hodiny se najednou voda z kapradí ozvala. (V POZADÍ BUBLAVÉ ZVUKY)

Víla si klekla a zase zpívala, pramen se ozval zpátky... a potom šel za Vílou, za jejím hlasem, ona šla opatrně krok za krokem směrem k té vyschlé studánce (V POZADÍ DVOJZPĚV – ZPĚVAVÉ VOLÁNÍ A BUBLAVÉ ZVUKY)

– a pramen šel za ní, za jejím voláním, jako nějaká ztracená ovce za ovčákem. Asi za hodinu už voda tekla ve studánce proudem (V POZADÍ ZVUKY PROUDÍCÍ STUDÁNKY)

a Víla, jak tam klečela v tom malém potůčku, mokrá od hlavy k patě, tak si prostě položila hlavu na kámen a usnula. Když byl čas střídat hlídky, sáhl jsem jí na rameno, probudila se, usmála se, řekla díky a šla zase přes Bělíci zpátky do svého stanu. Probudil jsem Bena, který měl hlídku po mně, ale neřekl jsem mu nic o Vile ani o prameni. Ráno bylo pozdvižení, že voda teče, (V POZADÍ DĚTSKÉ HLASY, POKŘIK, ŽE VODA ZASE TEČE)

řekl jsem teda na nástupu, že to byla Víla, kdo v noci studánku opravil. Ona řekla, že to bylo snadný, no, a tím to skončilo. Ale já o tom nikdy nikomu nepovídal, ať teď vám. Byl jsem jen... náhodný svědek a bylo to – bylo to dost divný. Víla byla taková, dost divná, prostě.

### Třetí jednání

**ZK a SB (unisono):** Otázka třetí

**ZK:** Jak se stalo, že oddíl skončil s činností? Proč?

**SB:** (NAHLAS ŘÍKÁ NÁSLEDUJÍCÍCH OSM JMEN, UVÁDÍ JIMI JEDNOTLIVÉ VÝPOVĚDI)

**Anna:** To jsme byli v devítce, celá ta naše původní parta. Chystali jsme se na zkoušky na střední... Řekla bych, že prostě už jsme z toho vyrostli. A pak musela odejít ze školy naše vedoucí, protože byl na ni velký tlak. To bylo kvůli Víle, ten tlak. Víla totiž, na jednom zimním táboře – já jsem tam tehdy nebyla, říkám jen, co jsem slyšela – se nějak nepohodla s klukama a utekla do noci, (V POZADÍ ZAVYTÍ VĚTRU)

ona byla celkem fakt podivín, Víla, to už jsem vám říkala. No, pak ji hledala horská služba a policie a tak, byl z toho průšvih a rodiče se vyděsili, zkrátka jedno k druhému... Pak už se oddíl přestal scházet, po týhle aféře.

Ale předtím to bylo hezký, hodně nám to dalo, oddíl, bývali jsme výborná parta. Sice, to je fakt, ke konci už jsme zas tak soudržný nebyli, když k nám v osmičce přišla jedna nová holka. Ona byla ten typ, co umí využívat ostatní pro svoje cíle, jestli víte, jak to myslím. Vyštvala rádkyni Baboček a převzala tam vládu. Uměla šikovně lidi proti sobě poštvat a dost členů, hlavně kluci teda, jí to žralo i s navijákem. Já to už ale neřešila, protože co, říkala jsem si, za chvíli půjdu na gympl, budu mít nový kamarády a jiný starosti.

**Ben:** Oddíl a všechno, co k němu tolik let patřilo, se rozpadl snad během týdne. I když, popravdě, ten rozklad už začal dřív. To kamarádství, duch kamarádství nebo jak to říct, to se nám z oddílu začalo vytrácet. Předváděli jsme se, holky se navzájem pomlouvaly... Rozmáhaly se silácké řeči, posmívání těm mladším, že jsou trapný, říkalo se jim „pohrobci Mirka Dušína“. A taky se hodně rozmohly celkem drsný fóry, takový drobný naschvály se dělaly někomu, jakože to je jen legrace, jenom vtípek... A když se někdo zlobil, že třeba má ráno boty plný jogurtu nebo hraboše ve spacáku nebo přepálený šňůry od stanu nebo na výletě místo čaje v lahvi ocet a podobně, tak hned na něj, že je suchar, žabař, že nerozumí fóru, ať se jde vycpat. Byl to takovej trend, hecovat se, zkoušet, co kdo vydrží. Doplátila na to nejdřív Víla, která byla totální mimoň a nerozuměla trendům, a pak my všichni, protože Víla utekla do lesa a nenašla se. No, nenašla se, už nikdy.

Stalo se to na zimáku v Jizerkách. Už bylo pozdě večer, parta asi osmi, deseti lidí jsme seděli kolem krbu. (V POZADÍ PRASKOT OHNĚ A HLAHOL HLASU)

A zábava se až moc rozjela, byli jsme pubertáci, předváděli jsme se před holkama, hlavně před Hedou, ta vždycky hrála prim. Vedoucí už byla nahoře u sebe v pokoji, Filip s námi tehdy nebyl.

Nemyslete si, že jsme byli nějaký psychopati nebo násilníci nebo co, to vůbec, ale... Prostě, stalo se, že jsme byli celý rozjetý a do toho shora do haly přišla Víla. Některý kluci ji chtěli postrašit a jeden, zkrátka, jeden vytáh z krbu hořící větev... (V POZADÍ OHEŇ, POVYK A VÝKŘIK)

a Víla utekla ven.

No blbě to dopadlo a byl z toho velkej průšvih, zamíchali se do toho policajti, i horská služba ji hledala, ale nakonec došli k závěru, že Víla zabloudila v lese a někde zmrzla. My všichni jsme sice věděli, že nemohla ani zabloudit, ani zmrznout, protože v lese byla prostě jako doma a klidně spala celou noc jen tak ve spacáku na sněhu, to jsem viděl na vlastní oči, ale nic jsme radši neříkali, protože jsme se posr... protože jsme se báli, že z toho budeme mít průšvih všichni, za to, co jsme udělali Víle. A tak jsme to prostě zatloukli. Ani Jana nevěděla, ani dodnes chudák neví, co přesně se to vlastně stalo.

**Cecilie (ROZHOŘČENĚ):** Oddíl skončil, protože kluci ho zničili. Zničili během chvíle všechno, co oddíl představoval. Kamarádství, respekt, svobodu ostatních. To všechno byly jen kecy. Protože oni, prostě, oni přece věděli, **všichni jsme to věděli**, že Víla je alergická na teplo! No, chytili Vílu a popálili jí ruce a obličej. A ona pak utekla do lesa, a to byl konec. To byl neslavnej konec slavnýho oddílu, a to všechno kvůli blbejm klukům a kvůli Hedě. Heda, ona uměla lidi rozeštvat. Nesnesla, když někdo něčím vynikal. Vílu poslední dobou nesnášela, protože Víla jednak uměla věci, které Heda nedokázala, jednak absolutně nereagovala na různý ty Hediny hry.

Víte, Víla se naprosto nejlíp vyznala v přírodě, stoprocentní orientační smysl, vodu by našla snad i na Sahaře, lesem šla jako nějaký indián, ale jako by vůbec nechápala, že je to divný, tyhle její schopnosti. Nad tím vůbec nepřemýšlela, nepředváděla se, ona... ona neměla absolutně smysl pro kolektiv, nesoutěžila o postavení v partě, nevnímala žádné signály, nereagovala na žádné tlaky, žádné takové hry. Byla mimo, jiná, divná. Heda tomu nerozuměla a už zkrátka nebyla ochotná dál to snášet.

No a na tom zimním táboře, bylo to večer u krbu v hale – já u toho nebyla, byla jsem už nahoře v ložnici, ale říkal mi to potom Dan – tak tam Heda začala kluky hecovat proti Víle.



Že je cvok, že nosí nemožný hadry a tu debilní bekovku pořád, že nerozumí fóru, že je líná vařit a topit, že ze sebe dělá něco extra, že by se mělo zkusit, jak to vlastně s tou její prej-že-alergií je...

Všichni byli rozjetý, a co čert nechtěl, do toho shora přišla Víla, šla na záchod. Jak říkám, já u toho nebyla, ale prej ji strašili ohněm a ožehli jí tvář a ruce. (V POZADÍ OHEŇ, POVYK A VÝKŘIK)

Říkalo se, že ta hořící větev byla nejmíň půl metru od Víly, mně ani vám by se nestalo nic, ale ji to šíleně vystrašilo a popálilo jí to kůži – a ona utekla ven. (V POZADÍ ZAVYTÍ VĚTRU).

Slyšela jsem, že se dole něco děje, ve spěchu jsem si nazula boty a letím tam – to už byla Víla venku, klečela na zemi a měla obličej a ruce zabořené ve sněhu. Sáhla jsem jí na rameno a ona se na mě otočila – obličej měla rudý a opuchlý a obě ruce taky, spáleniny, puchýře... Zpanikařila jsem a začala jsem ječet, (V POZADÍ POVYK A CHAOS)

utekla jsem zpátky do chalupy pro Janu, řvala jsem na celé kolo, (V POZADÍ ŘEV, UDĚLEJTE NĚCO, MÁ CELÝ OBLIČEJ POPÁLENÝ)

ať někdo něco udělá, něco, **cokoliv**... a když jsme pak zase vyběhli ven, tak se zjistilo, že Víla je pryč. (V POZADÍ KŘIK DĚTÍ: KDE JE VÍLA? JE PRYČ, A VYTÍ VĚTRU)

Odešla prostě pryč, rovnou čarou od chalupy do lesa, a bylo po všem. (VYTÍ VĚTRU NAHLAS)

**Filip (CHLADNĚ):** Oddíl uzavřel svoji činnost oficiálně na konci školního roku v červnu 1999, ale prakticky nefungoval už od února. Na zimním táboře se totiž stalo neštěstí, Víla se popálila. Já jsem tam tehdy nebyl, ale prý si nedala pozor a snad zakopla, upadla rukama do krbu a pak, následkem šoku, utekla do lesa a ztratila se. Incident vyšetřovala policie, rodiče se toho všeho zmatku ovšem zalekli, vznikl velký tlak a Jana Blíženecká musela ze školy odejít a nikdo se nenašel, kdo by ji nahradil. A ani děti, tedy ty velké z osmiček a devítek, náhle nechtěly do oddílu chodit, prostě najednou jako by úplně ztratily o činnost zájem.

**Heda** (SPATRA A TROCHU DOTČENĚ, UBLÍŽENĚ): To vás asi někdo navedl, ne? Nějakej chytrák, co ví všechno nejlíp, ne? No dobrá, když chcete, tak ať je po vašem. Já vám teda řeknu úplně jasně, proč oddíl skončil. Oddíl se v devítce rozpadl, a to jen a pouze kvůli Víle, takový nenormální holce z Jiříček. Mysleli jsme si, aspoň já teda, že je kamarádka, že jsme přece jedna parta, že držíme spolu, ale to jsem se tedy spletla. Stačilo málo a ukázalo se, co je Víla zač. Kvůli nevinnému fóru u krbu ztropila scénu a utekla z chalupy, nestáli jsme jí ani za slovo, neřekla nic ani chudákovi Janě! Bylo jí úplně fuk, že z toho Jana bude mít průšvih, takovej byla srab a sobec. Já si to o ní myslela už dřív, ale tehdy se to ukázalo úplně jasně. Ale Jana taky udělala blbost, že vůbec Vílu do oddílu vzala. Víla měla nějaký postižení, že se chorobně bála ohně. Vzít takhle postižený děcko do turistického oddílu, to byla naprostá nezodpovědnost od ní, naprostá naivita, trestuhodná hloupost. Ale hlavní vinu na tom rozpadu má Víla. Chudáci ty menší děcka z nižších tříd, takhle jim zničila radost! No, jak říkám, sobec. Egoistická asociální káča. (V POZADÍ VYTÍ VĚTRU)

**Ivo:** (ZPOČÁTKU NEOCHOTNĚ): Oddíl skončil v devítce po zimním táboře, protože Jana, naše vedoucí, prostě nezvládla situaci. Jedna holka se tam totiž zcvokla a utekla do lesa. Seděli jsme večer u krbu a ona buď zakopla a padla rukama na hořící větev, nebo možná ji někdo strčil nebo co, prostě vyběhla ven do tmy. Venku sněžilo a pak začalo hrozně foukat, nebylo možný ji venku hledat: jednak to bylo moc nebezpečný a jednak se stopy stejně hned zavály. (V POZADÍ ZAVYTÍ VĚTRU)

Vedoucí měla sice mobil, ale nebyl signál, zkrátka, pořádný pátrání začalo až ráno a nás poslali domů. Byla to smůla, nikdo něco takovýho nechtěl, ale je jasný, že za to mohla hlavně Jana. Jela sama s partou pubertáků v zimě na horskou chalupu, ani Filip, druhý vedoucí, tam tehdy s náma nebyl, a ještě nás nechala večer samotný dole u krbu a sama si šla lehnout. Naprosto nezodpovědný z její strany. No tak se nemohla divit, že se tam trochu moc rozjela zábava a selhaly brzdy. Měla z toho pak průšvih; a to jí celkem patřilo, my byly sotva patnáctiletý děti, nemohly jsme přece nést odpovědnost za to, že nás Jana neuhlídala a že se Víle popálily ruce. (VYTÍ VĚTRU)

**Jana Blíženecká** (VÁHAVĚ, NEOCHOTNĚ, PAK SMUTNĚ): To je pro mě pořád dost bolestná otázka. Náš oddíl skončil náhle, protože na chalupě na jaře 1999 se jedna dívka, Viola, ztratila v lese. Ona byla alergik, měla kožní reakci na teplo a stalo se neštěstí – zakopla a padla rukama na kraj ohně v krbu. (SKORO PLÁČE)

Zpanikařila a v tom šoku z bolesti vyběhla ven do sněhu. Jenomže to bylo v noci, bylo strašné počasí, vánice, takže pátrání mohlo začít až ráno, a bohužel, nebylo... nebylo úspěšné. Víla utekla jen tak, neoblečená, v teniskách, takže bylo skoro nemožné, že by to přežila... Nikdy ji nenašli. Víte, je to pro mě pořád bolestné. Víc už vám k tomu asi nedokážu říci, promiňte (VZLYKÁNÍ A PAK VYTÍ VĚTRU)

**Jiří (ROZHODNĚ A SE SMUTKEM):** Oddíl úplně skončil, když se ztratila Víla, ale nemůžu říct, že by ten rozpad byl pro mě nějaký blesk z čistého nebe. Už jsem nějakou dobu pozoroval, že se něco nedobrého v oddíle děje, a byl jsem z toho nesvůj. Myslím, že za rozpad oddílu můžeme my, co jsme měli oddíl rádi, protože jsme něco neudělali včas. Nechali jsme zlého člověka, aby nás rozeštvál a oddíl nám rozložil.

A za to, že Víla utekla poraněná do lesa a už se nikdy nenašla, za to můžu já. Já na ten zimní tábor tehdy nejel, vymluvil jsem se na koncert v hudebce, ale pravda bylo, že se mi do té nezdravé atmosféry prostě nechtělo. Kdybych tam jel, mohl jsem ji ochránit... Anebo, kdybych za ní vyběhl do lesa, možná by mě poslechla a vrátila se ještě... Cítil jsem nějaké nebezpečí, ale neudělal jsem nic.

(VYTÍ VĚTRU)

(DŮRAZNĚ): Říkám to vám dvěma, abyste věděli, že slušný člověk nesmí nedělat nic. Tím podělá všecko. Takhle jednoduché to je. (TICHÝ VÍTR, ŠUMENÍ DEŠTĚ)

### Intermezzo

#### O zrodu čtvrté otázky

**ZK:** Tato Jiřího odpověď byla poslední z těch, které jsme získali na naše tři předem naplánované otázky.

**SB:** Metodika projektu nám umožňovala položit všem respondentům ještě jednu, předem nestanovenou otázku, která vyplyne během natáčení.

**ZK:** Zjistili jsme, že příběh oddílu Šipka, a zejména pravdivý obraz jeho náhlého konce, se nám, přes veškerou snahu, odhalit nepovedlo.

**SB:** Spíš než jasnou odpověď přinesla naše práce celou řadu dalších otázek. Vybrat z nich jen jednu bylo velmi nesnadné.

**ZK:** Po dlouhém přemýšlení jsme se shodli na následující otázce a položili ji všem účastníkům projektu.

### Čtvrté jednání

**ZK a SB (unisono):** Otázka čtvrtá:

**SB:** Jak hledali členové oddílu a Vy osobně ztracenou kamarádku?

**ZK:** (NAHLAS ŘÍKÁ NÁSLEDUJÍCÍCH OSM JMEN, UVÁDÍ JIMI JEDNOTLIVÉ VÝPOVĚDI)

**Anna:** Pokud vím, tak Vílu nehledali, protože byla vánice a bylo by to příliš nebezpečné. Já ji hledat nemohla, protože jsem tehdy na horách nebyla.

**Ben:** S Danem jsme byli oba u toho, když kluci Vílu chytili a drželi ji a Ivo vytáhl z ohně hořící větev. Nestihli jsme tomu zabránit a došlo ke rvačce – a mezitím Víla utekla ven. Pak se objevila šíleně ječící Cíla, prej má Víla spálený ruce a obličej, letěli jsme oba ven – v triku a teniskách – a Víla pryč, jen stopy vedly k lesu. Doběhli jsme spolu až k prvním stromům, ale byla tam absolutní tma. Vrátili jsme se, že se oblíkneme a vezmeme si baterky, ale mezitím přišla dolů Jana, udělala si částečně jasno a zakázala pátrání kvůli vánici, že prý by to bylo moc nebezpečné a že se Víla jistě sama za chvíli vrátí. A to byl konec chabého pokusu Vílu najít.

**Cecilie:** Když jsem podruhé vyšla ven a Víla byla pryč, Ben a Dan šli za ní. Mě napadlo, že se třeba obloukem vrátila, že se někam schovala, oběhla jsem několikrát chalupu, volala... Víte, Víle zima nevadila, ani sníh, myslela jsem si, že se za hodinu za dvě sama vrátí. Čekaly jsme na ni venku s pár holkama, volaly... pak začala vichřice a vánice a Jana nás hrozně přísně odvelela dovnitř, bála se, že se v tom počasí ztratí ještě někdo další.

Hledali jsem pak Vílu hlavně s Jirkou celý další rok, v Jizerkách i na různých jiných místech, třeba na tábořišti a tak... Pak jsem ji přestala hledat a začala ji kreslit. Mám asi sto kreseb Víly. Tak jsem si ji, sama pro sebe, zase našla.

**Filip:** Pokud vím, tak Jana, velmi rozumně, zakázala dětem Vílu hledat v lese. Když se počasí k ránu umoudřilo, vyšla ven, našla signál a zavolala policii a horskou službu. Pátrání převzali profesionálové a Jana doprovodila děti co nejrychleji do Prahy.

Nemohla udělat nic jiného, za daných okolností. Já osobně jsem Vílu hledat nemohl, protože jsem na horách s nimi nebyl, jak už jsem říkal.

**Heda:** No kamarádku, já bych teda rozhodně Vílu nenazvala kamarádkou, po tom, co nám všem, hlavně děckám a Janě, provedla! Vy jste mě asi moc dobře neposlouchali nebo jste to nepochopili. Takže znova a lépe, ať má dušička pokoj: Víla rozehrála scénu a zmizela do zasněžených kulis, pak Cíla, rozená héřečka, to celé ještě zdramatizovala, jak bylo jejím zvykem, takže Vílu hledali nejprve chvíli naši kluci, zcela proti zdravému rozumu tam trapně lítali v plátěnkách po sněhu, úplný melodrama. Pak horská služba, policie... Víc se dělat nedalo a já osobně se do hledání nezapojila, protože bych při pátrání rozhodně nebyla nic platná, a mohla bych naopak ještě věci zkomplikovat. To je věc profesionálů, hledat v horách ztracené turisty, a ne patnáctiletých dětí!

**Ivo:** Jako my členové, myslíte? V tý vánici? No to ani ve snu, i když pár lidí prej venku chvíli lítalo a volalo, ale to pochopitelně nebylo k ničemu, to dá rozum. Myslel jsem si tenkrát, že se Víla urazila, protože je srab, kterej nerozumí fóru, že je někde zalezlá a chce nás vystrašit a potrestat, a myslím si to dodnes. Bylo to od ní sprostý a podlý, takhle trucovat, a nevím, proč bych jí měl ještě dělat radost a lítat po lese a volat „Vílo Vílo“. Díky, ale takový sentimentální tanečky, to na mě není. To ať si v noci bloudí ve sněhu někdo jinej; a pro mě za mě i celá ta ubřečená banda kolem Jiříčka.

**Jana Blíženecká:** Celá ta situace byla velmi zmatená. Než jsem si ujasnila, co se stalo a že reálně hrozí Víle nebezpečí, že zabloudí v lese, tak se zhoršilo počasí. Moje hlavní starost byla zvládnout rostoucí paniku mezi dětmi a zamezit, aby do lesa odešel ještě někdo další.

Druhý vedoucí, Filip, tam s námi nebyl, takže to bylo na mně. A můj postup byl jediný možný. Teprve k ránu jsem mohla zavolat záchranné složky a pokračovat v tom, co byl můj úkol – dopravit co nejrychleji oddíl do Prahy. Pátrání po Viole jsme museli přenechat profesionálům.

**Jiří:** Dopoledne mi volali Cíla a Dan, že zrovna přijeli z hor a co se tam stalo. Byl jsem úplně vyděšený a bezradný, volal jsem našim, vzali si dovolenou a jeli jsme do Jizerek, sice objektivně jsme tam byli k ničemu, ale oba oddaně chodili se mnou celé dny po horách, nechali mě brečet a volat Vílu, zdrželi se komentářů, máma vařila čaj a táta ho nosil v batohu v termosce.

Pak jsme hledali Vílu hlavně s Cílou. Nakreslili jsme si mapu, kde by tak asi mohla být: u nějaké vody, potoka, řeky, močálu... Objížděli jsme všechny možné místa: rašeliniště, vodopády, rybníky a jezera... volali, doufali. Cíla pak začala víc kreslit a míň jezdit. A já... já Vílu hledám pořád. Nikdy jsem nepřestal doufat, že ji jednou najdu. (Zpívá): *„Přijel on tam k jednomu jezeru, uviděl tam klečet císařovu dceru...“*

**ZK:** Tímto končí náš projekt.

**SB:** Děkujeme vám za pozornost.

## Epilog

**Hlas dospělého:** Březnové oznámení na školní nástěnce. (V POZADÍ RUCH ŠKOLNÍ PŘESTÁVKY)

**Dětské hlasy různého věku i pohlaví** (DYCHTIVĚ, ZVESELA, NA STŘÍDAČKU): První jarní den? Pojedte na výlet! V sobotu 21. března 2020 pořádáme první výlet pro všechny, kdo rádi chodí pěšky, milují přírodu a chtějí najít nové kamarády. Pojedeme do údolí Bělce. Vyčistíme pramen u táborové louky a vybudujeme dřevěnou stříšku nad studánkou s pitnou vodou.

Sraz v 7 hodin na vlakovém nádraží.

**Dětské hlasy různého věku i pohlaví** (DYCHTIVĚ, ZVESELA, UNISONO): Těší se na vás vedoucí oddílu Jiří a Cecilie a také všichni členové turistického oddílu Nová Šipka.

## Konec

Pozn.: sloka z Ortenovy básně *Červená Karkulka* (1. jednání) citována z: ORTEN, Jiří a Jan ADAM. *Tisíc nahých trápení: výbor básní zapsaných v Modré, Žihané a Červené knize*. Ilustroval Arnošt PADERLÍK. Praha: Československý spisovatel, 1985. Klub přátel poezie (Československý spisovatel).